

bizalomjáték

amiben még sosem nyertem.

(szinte látom magam előtt a fotókat, amik rólunk készülhettek volna.)

még egy tánc

csak azokat a koncerteket szeretem, ahol kellőképpen részegek vagytok ahhoz, hogy kompromisszum nélkül öleljetek. pókháló fűzi össze a ködben a társ nélküli ujjakat.

szeretem a hátamon érezni a pállott fűjtatásokat. szeretem, ahogy a füst a szemfehéremet vörös csíkokkal parcellázza. és örülök mindenkinek, aki rálép a lábamra.

más nyakáról jobban élvezem leinni a sört, mint a saját poharamból. és persze meghalnék egy összenézésért a gitárossal. a lelkem legmélyéről fájnak a repedt műanyag poharak a földön... ezért még erősebben taposom őket.

már nem állandó jelleggel félek az emberektől. gyertek, hadd szeressek gyáván és szelíden egy ismeretlent, aki megsajnál, és bérbe adja a nyakát egy imbolygó bizonytalan testnek. az otthontalanság valódi otthona. gyertek, színpadra tapadó tekintetek, és ne vegyétek észre, hogy átázott pilláim mögül a léteimet temetem el a teremben. gyertek hát, ti ráncatlan szájszélek, ti kétes visszhangok; kavarogjatok, gyertek, és hitessétek el, hogy ez a tánc nem lenne ugyanilyen nélkülem is.

gyertek, csak ne hagyjátok, hogy fellökjenek.

szamárfülek

a régi osztályképeken, amiket a helyi újság fotója szokott általában május végén csinálni, valakinek mindig volt szamárfüle.

főleg annak a kiközösített kisfiúnak, akinek sokszor sírásra állt a szája és uzsonnaosztásnál már csak vaj nélküli kenyér maradt neki.

bár jelentéktelen emberkéeknek, ha jobban belegondolok, szamárfülből se igen jutott.

csak később értettem meg, hogy ezek a szamárfülek komoly hovatarozást jelentettek akkori mikrotársadalmunkban.

nem csak fényképezések alkalmával illettük egymást ilyenfajta 'plusz' testrészekkel. ha például valaki mondjuk egy történetet ecsetelt, gyakran a mögötte álló (furcsa, hogy mindig állt az Illető mögött valaki), tehát ez az Egyén mutató és középső ujját szétnyitotta , a többit ökölbe szorította, és így közelítette meg az Illető fejét vigyázva nehogy észrevegye ezt az Illető. az Egyén arcán idétlen vigyor.

a hatás először elfojtott kacagás a hallgatóság részéről. majd hatalmas vihogás, és állandó jelleggel a kérdés:

- nőtt, vagy növesztetted?

vihogás.

elmaradhatatlan, még a százhuszadik hasonló alkalomnál is.

személy szerint nagyon utáltam ezt a tréfát, és valahol primitívnek tartottam; csak ezt akkor még nem tudtam megfogalmazni. tehát ugyanúgy vihogtam mint mindenki más.

mert az is egy komoly hovatarozás volt. a vihogók.

de mindez csak a népszerű emberek kiváltsága volt, meg a megtúrt Egyének szánnivaló bosszúja; bár ha jól emlékszem, akiket nem szeretünk, azok nem is szoktak mondjuk történeteket mesélni.

foszlás

a vörösbarna őszirózsák,
mint az övsömör,
fogják körbe a házfalakat.
már senki nem veszi észre
rajtuk a rothadást,
ahogy a fekélyek illatát is
meg lehet szokni.
nekrofil méhek kaparják ki
kelyhükből az utolsó
sovány napfénycseppeket.

Budaházi Tibor: Írott kép

